

Sygn. akt VIII Gz 173/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2016 r

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie :

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska – Grzelczak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r, w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko P. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 2 grudnia 2015 roku, sygn. akt XI GNc 2612/14,

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie odmówił sporządzenia uzasadnienia postanowienia z dnia 9 listopada 2015 roku na wniosek powoda.

U podstaw rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że zgodnie z art. 394 § 1 k.p.c. zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienie sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu pierwszej instancji i zarządzenia przewodniczącego szczegółowo wymienione w treści tej normy. Zdaniem Sądu Rejonowego żadne z wymienionych postanowień tj. postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu jak i postanowienie o wstrzymaniu wykonania nakazu zapłaty z dnia 5 lutego 2015 roku na podstawie art. 172 k.p.c. nie kończy postępowania w sprawie i nie jest wymienione w katalogu normy art. 394 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji wskazał również, iż brak jest przepisów szczególnych dopuszczających zaskarżanie tych orzeczeń. Niezaskarżalność orzeczeń stoi z kolei na przeszkodzie ich uzasadnianiu, co wynika wprost z obowiązujących przepisów prawa, stanowiących, iż uzasadnieniu podlegają wyłącznie orzeczenia zaskarżalne (art. 357 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powód wniosł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i sporządzenie uzasadnienia postanowienia z dnia 9 listopada 2015 roku zgodnie z wnioskiem powoda.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 172 k.p.c, 357 § 2 k.p.c. oraz art. 492 § 3 k.p.c. w zw. z art. 394 § 1 pkt 4 k.p.c.

W rozwinięciu tych zarzutów wskazał, że Sad Rejonowy błędnie zastosował art. 172 k.p.c. w sytuacji gdy Sąd wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym odrzucił. Sąd nie powinien zatem procedować w oparciu o dyspozycję art. 172 k.p.c. Zwrócił uwagę, iż w przepisach procedury cywilnej brak jest regulacji dotyczącej wstrzymania wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym co skutkuje zdaniem skarżącego tym, że w takim przypadku należy analogicznie stosować przepisy

art. 492 § 3 k.p.c. w zw. z art. 394 § 1 pkt 4 k.p.c. W tej sytuacji oczywistym jest, iż na tak wydane postanowienie przysługuje zażalenie, a tym samym Sąd Rejonowy winien sporządzić uzasadnienie przedmiotowego postanowienia. Brak tego uzasadnienia doprowadził do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji normy art. 357 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana wniosła o jego odrzucenie ewentualnie oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu pozwany podał, że z treści zażalenia wynika, iż zostało ono złożone przez reprezentanta (...) Szkoły Wyższej C. B., która nie jest stroną tego sporu i dlatego winno być odrzucone. Odnosząc się merytorycznie do treści zażalenia wskazał, iż Sąd może wstrzymać wykonanie orzeczenia gdy stosownie do okoliczności uzna, że istnieje taka potrzeba. Zdaniem strony pozwanej takie okoliczności zaistniały w przedmiotowej sytuacji. Ponadto pozwany dodał, że niezasadne jest stanowisko powoda dowodzące, że wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty należy do normy art. 394 § 1 k.p.c. Postanowienie to analogicznie jak w postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu jest niezaskarżalne i jako takie nie podlega uzasadnieniu. Zdaniem strony pozwanej myli się również powód w tym, że są postawy prawne ku temu aby do nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym stosować przepis art. 492 § 3 k.p.c. skoro ustawodawca wyraźnie tego nie przewidział.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Na wstępie wskazać należy, iż podniesione w treści zażalenia przez pełnomocnika powoda twierdzenia, iż działa on w imieniu reprezentanta (...) Szkoły Wyższej C. B. jest zwykłą niestarannością pisarską. Bowiem z dalszej treści zażalenia wynika jednoznacznie, że działa on w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. czyli strony tego procesu, której dotyczy zaskarżone postanowienie z dnia 2 grudnia 2015 roku.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania zażalenia powoda, zdaniem Sądu Odwoławczego ocena obowiązujących przepisów prawa przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa okazała się właściwa i nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd II instancji w pełni akceptuje stanowisko Sądu meriti i przyjmuje za własne, czyniąc je integralną częścią poniższych rozważań.

Analiza dyspozycji art. 172 k.p.c. zastosowanego przez Sąd Rejonowy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż wstrzymanie postępowania lub orzeczenia jest możliwe gdy stosownie do okoliczności Sąd uzna, iż istnieje taka potrzeba. Podejmując decyzję, Sąd powinien wziąć pod uwagę zarówno podaną przez stronę we wniosku o przywrócenie terminu argumentację, jak i konsekwencje wstrzymania postępowania lub wykonania orzeczenia dla każdej ze stron. Postanowienie takie jest niezaskarżalne i może zostać wydane na posiedzeniu niejawnym na wniosek strony albo z urzędu. Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego, iż postanowienie o wstrzymaniu orzeczenia nie kończy postępowania w sprawie, nie należy też do katalogu normy art. 394 § 1 k.p.c. Tym samym niezasadnym jest zarzut podniesiony przez skarżącego dotyczący naruszenia normy art. 357 § 2 k.p.c. Co czyni zasadnym decyzję Sądu Rejonowego odmawiającą sporządzenia uzasadnienia postanowienia w tym przedmiocie. Mając na uwadze powyższe okolicznością drugorzędną jest fakt, czy Sąd Rejonowy odrzucił wniosek o przywrócenie terminu i z jakiego powodu skoro już samo wystąpienie takim wnioskiem uruchamia kontrolę Sądu, czy zaistniały takie okoliczności, które powodują potrzebę wstrzymania wykonania orzeczenia. Wyrazem tego jest przyznanie Sądowi prawa do wydania decyzji w tym, przedmiocie z urzędu, niezależnie od inicjatywy strony. Analiza akt sprawy, nie przesądzając o wyniku postępowania, prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy prawidłowo odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, albowiem pozwany nie uchybił temu terminowi, który wobec niego nie zaczął jeszcze biec. Tymczasem powód dysponował nakazem zapłaty zaopatrzoną w klauzulę wykonalności i mógł skutecznie toczyć postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu, pomimo nieprawidłowości w doręczeniu nakazu zapłaty. Wszystko to prowadzi do wniosku, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował art. 172 k.p.c., a następnie odmówił sporządzenia uzasadnienia tego orzeczenia.

Nieuzasadniony okazał się też zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 492 § 3 k.p.c. w zw. z art. 394 § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw aby do postępowania upominawczego stosować per analogiam przepisy zastrzeżone dla postępowania nakazowego. Przede wszystkim każde z tych postępowań ma odrębny charakter i odrębną regulację prawną. Ustawodawca w żadnym przepisie Kodeksu postępowania cywilnego nie zawarł stosownego odesłania, aby przepisy postępowania nakazowego stosować do postępowania upominawczego. Dodatkowo trzeba podkreślić, że dyspozycja art. 492 § 3 k.p.c. dotyczy jedynie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla, warrantu, rewersu lub czeku. Tylko bowiem taki nakaz staje się natychmiast wykonalny po upływie terminu do zaspokojenia roszczenia, a w razie wniesienia zarzutów sąd może na wniosek pozwanego wstrzymać wykonanie tego nakazu. Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż wstrzymanie wykonania nakazu o jakim mowa w art. 492 § 3 k.p.c. dotyczy tylko nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla, warrantu, rewersu lub czeku i żadną miarą nie może dotyczyć nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy orzekł w postanowieniu z dnia 2 grudnia 2015 roku w przedmiocie odmowy sporządzenia uzasadnienia postanowienia z dnia 9 listopada 2015 roku. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do postulowanego w zażaleniu uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

W związku z tym, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił zażalenie.